

DE OPENING

De afgelopen drie jaar gaf Kunstbeeld in het septembernummer bij de start van het nieuwe kunstseizoen een overzicht van ongeveer 25 tentoonstellingen in galleries en musea. Veel lezers waardeerden dit overzicht en daarom heeft Kunstbeeld besloten deze rubriek voortaan in ieder nummer op te nemen. Tien keer per jaar krijgt u in 6 pagina's een breed en zo actueel mogelijk inzicht in het aanbod in de galleries in Nederland en België.

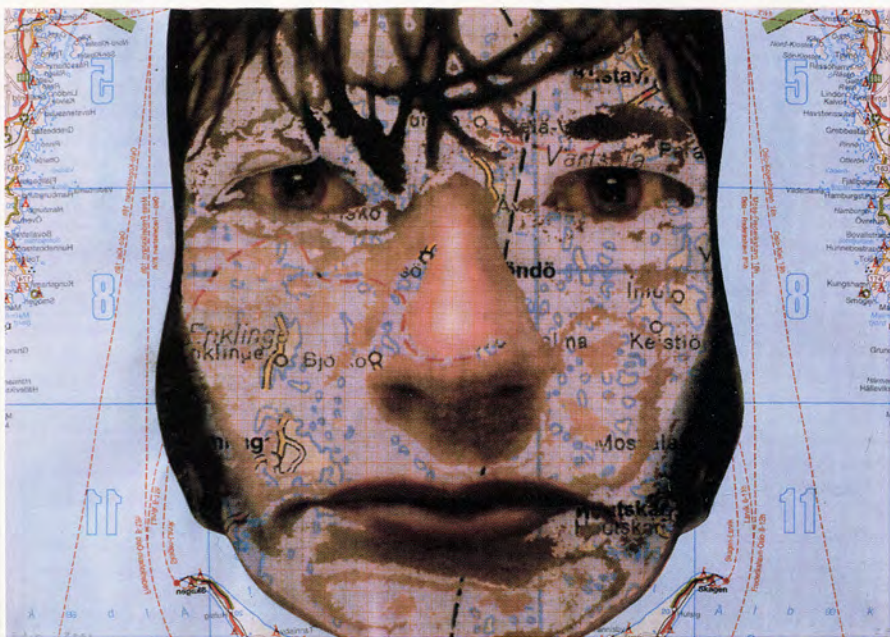
C.A. Wertheim [Loerakker Galerie]

Sommige kunstenaars laten zich niet vangen in gangbare stromingen en disciplines. C.A. Wertheim (1962) is zo'n prettige dwarsligger. Jarenlang maakte ze schilderijen waar nauwelijks of geen verf aan te pas kwam. Ze stelde die portretten samen uit lapjes stof, namaakbont, krantenpapier, behang en andere oneigenlijke materialen. Ze vergrootte de verwarring nog door met en in die portretten te verwijzen naar beroemde, onmiskenbaar geschilderde voorbeelden uit de kunstgeschiedenis. Dat laatste deed ze bij haar recente werken weliswaar niet meer, ze nam steeds vaker zichzelf als onderwerp, maar dat betekende niet dat acryl of olieverf nu wel een kans kregen. Die 'eerlijke' kunstenaarsbenodigdheden verloren het van 'saaie' kantoorartikelen als etiketten, prijskaartjes, stickers, enveloppen en reclamefolders. Waren de vroege schilderijen redelijk realistisch, de laatste tendeerden naar overdrijving en vertekening. De modellen werden een soort stripfiguren, een soort karikaturen. Daardoor ironiseerden ze de gebruikte materialen. Op dit moment exposeert Wertheim 'werk op papier', een veilige omschrijving van werken die het midden houden tus-

sen, tekeningen, foto's en aquarellen. De techniek is bij toeval ontstaan. Ze fotografeert mensen (vaak zichzelf of haar vriend), ze voert die beelden in haar computer in en print ze vervolgens in kleur uit. Ze gebruikt daarvoor de achterkant van millimeterpapier. Dat heeft de meestal als naar ervaren eigenschap inkt door te laten. Wertheim gebruikt die beperking door de doordrukte achterkant vochtig te maken, zodat ze erop kan aquarelleren. Ze bewerkt het fotografische portret op een schilderachtige manier. De aard van de bewerkingen laat ze afhangen van het toeval, de aard van het portret of de stemming van het moment. Het resultaat is een opmerkelijke reeks koppen die uiteenlopen van romantisch tot surrealistisch, van ontroerend tot macaber, van klassiek tot eigentijds. In haar laatste portretten schuift ze er nog een beeldlaag tussen. Ze drukt de foto's af op landkaarten. Dat procédé verschaft haar de mogelijkheid gebruik te maken van daarop vermelde plaatsnamen, die er zo opeens een connotatie bij krijgen, van de grillige omtrekken van het desbetreffende land, van het verschil tussen water en land etcetera. Op die manier kan ze haar portretten nog meer manipuleren. De stemmingen die ze wil uitdrukken hebben nog meer voedingsmiddelen. Bovendien breidt het kleurgamma zich uit. De resultaten zijn net zo verrassend als vervreemdend. Soms lijkt een portret een 'gewone' aquarel, soms heeft het de allure van een collage, soms blijft het werk het medium foto redelijk trouw. Eén van de aantrekkelikheden van deze unieke werkwijze is de grote rol van het toeval. Het is haast onmogelijk vooraf het eindresultaat in te schatten. Daarvoor zijn de ingrediënten te wispelturig. C.A. Wertheim weet op dit moment niet wat haar volgende werken zullen zijn. Zeker is wel, dat ze met haar 'werk op papier' een bron heeft aangeboord die nog lang niet uitgeput is. Het is overigens een geruststellende gedachte dat haar uitgangspunt nooit zal veranderen. Ik kan me niet voorstellen dat ze zich gaat houden aan gangbare disciplines. Daarvoor zit de grilligheid en de dwarsheid te veel in haar genen.

Het werk van C. A. Wertheim is van: van 1 feb t/m 1 mrt te zien bij Loerakker Galerie, Keizersgracht 380, Amsterdam.

Rob Perrée

C.A. Wertheim, 'Zelfportret, 2002, gemengde techniek op papier, 42 x 29,7 cm